

HASTALIKTA, SAĞLIKTA, BİRBİRİMİZİ ALDATANA DEK: ROMANTİK İLİŞKİLERDE SADAKATSİZLİK ÜZERİNE BİR İNCELEME

Kemal Özkul

kemal.ozkul@metu.edu.tr

Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Psikoloji Bölümü

Eski bir arkadaşım, dört yıllık ilişkisi boyunca defalarca aldatıldığını öğrendikten sonra, aklında sorular ile gecenin bir yarısı beni aramıştı. Soruları yanıtlamak, elbette kolay değildi. Kendisinin belirttiği ve arkadaş çevresi olarak bizim de gözlemlediğimiz kadarıyla mutlu ve doyumlu bir ilişkileri vardı, hatta imrenilecek bir ilişki. Olabilecek en şık ve keyifli evde birlikte yaşıyorlar, en iyi ve en pahalı yurt dışı tatillerine beraber gidiyorlar ve en romantik akşam yemeklerine hep onlar çıkıyorlardı. Demek ki erkek arkadaşı, pahalı yurt dışı seyahatleri ve lezzetli akşam yemeklerinin arasında bir yerde, farklı deneyimler edinmekten hoşlanıyordu. Toplumsal normlara uygun olarak başarılı, eli yüzü düzgün, kibar ve ahlaki olarak tanımlanabilecek olan erkek arkadaşım, dört yıl boyunca birlikte ilişki yürüttüğü kadınlardan hiç kimsenin haberinin olmaması ise takdir edilesiydi. Fakat çekirge en son sıçrayışında ele geçmiş ve basit bir mesajla yakalanmıştı. Kendisi için aldatmanın verdiği heyecan, yüke dönüşmüş olacak ki, taşıdığı yükü hafifletmek adına küçük bir zorlama ile tüm gerçekleri itiraf etmişti. Arkadaşım ise ağlayarak beni aramış ve o iki soruyu sormuştu: “Nasıl fark edemedim?” ve “Neden?”

Boris Schmitz 2014

Boris Schmitz 2014

Kaynak: borisschmitz.tumblr.com

Romantik ilişkilerde aldatma konusunu anlamak, incelemek ve kesin bir sonuca varmak oldukça zor. Psikoloji literatürü başta olmak üzere, farklı alanlardan farklı çalışmalar aldatmanın nedenlerini analiz edebilmek için konuya değişik yönlerden yaklaşırsa da, şimdilik kesin bir çözüm sunulmuyor. Örneğin, uluslararası seyahatlere daha çok çıkan kişilerin, daha yaratıcı ve farklı gruplara dahil olan insanlara karşı daha az önyargılı olduğunu (Tadmor, Galinsky ve Maddux, 2012) gözlemleyen araştırmacılar, bu durumu ahlaki görecelik bağlamında inceliyorlar. Yapılan çalışmada, Lu ve arkadaşları (2017), uluslararası seyahatlere çıkan katılımcıların, hile yapmak ya da para kazanmak için yalan söylemek gibi durumlarda ahlaki olarak daha esnek olduğunu belirtiyorlar. Yurtdışına çıkmanın karanlık tarafını sunan bu çalışmanın çıkarımlarından biri ise, bu ahlaki esnekliğin ilişkiler bağlamında incelendiğinde aldatma sebeplerinden biri olması. Sıkıcı sıradanlıktan uzak, bilinmeyen ve alışılmadık olanın çekiciliğinin ortaya çıktığı, yeni insanlar ile tanışılan bir deneyimdir yurt dışına çıkmak. Bu doğrultuda, uluslararası seyahatlerin ahlaki esneklik sağladığını da varsayarsak, yurt dışında aldatma eğilimlerinin ortaya çıkacağı kuvvetle muhtemel. Diğer yandan, önlem olarak partnerinizin yanında siz olmadan yurt dışına çıkmasına izin vermemek bir kenarda dursun, aldatma ile ilişkisinin olduğu, bu bağlamda anlaşılması gereken, binlerce farklı değişkenin varlığı bir gerçek. Aslında, en başta konu ile ilgili kafa karıştıran gözlem şu: “Mutlu ilişkiler yaşayan, mutlu insanlar da aldatır.”

Konu ile ilgili farklı bir bakış açısı sunan Perel (2017), modern aldatmaların geleneksel aldatmalardan farklı olduğunu belirtiyor. Perel'e (2017) göre günümüz ilişkileri romantik bir ideal kapsamında “o özel kişi” ile birlikte olmaya dayanmaktadır. Bu ideal, eşlere her türlü ihtiyaçlarını -duygusal ve fiziksel- evde karşılayabileceklerini, dışarı çıkmak için hiçbir nedenlerinin olmadığını empoze etmektedir. Güncel tüm görüşlerin “eksiklik modeli”ne dayandığını belirten Perel (2017), partnerlerden biri aldatıyorsa, ilişkide ya da aldatan kişide bir sorun olduğuna inanıldığını belirtiyor. Aldatan partner, bencil, olgunlaşmamış, narsisistik ya da güvensiz bağlanmış; diğer yandan sadık partner ise bağlılık içinde ve ilişkisine adanmış biri olarak tanımlanıyor. Her ne kadar Perel (2017) bu durumu yanlış bir kam olarak sunsa da, literatür tüm bu model üzerinden oldukça farklı ve faydalı bilgiler sunmakta.

Yapılan çalışmalar, çoğu kültürde kabul edilen normun tek eşlilik olduğunu ve aldatmanın ahlaki açıdan uygunsuz ve affedilemez olarak tanımlandığını belirtiyor. Gelgelelim kültürel normlar ile deneyimlenenler arasında epey bir fark var. Herhangi bir yıl içinde, evli çiftlerin birbirlerini aldatma oranı %2-%4 olarak belirtilirken (Treas ve Giesen, 2000); konu ile ilgili yapılan ilk yaygınlık çalışmalarından birinde, erkeklerin %50'sinin, kadınların ise %26'sının evlilik dışı cinsel deneyim yaşadıkları belirtiliyor (Kinsey, Pomeroy ve Martin, 1953). Evli olmayan çiftlerde ise erkeklerin aldatma oranı %70.9 iken aldatan kadınların

oranı %57.4 olarak belirtiliyor (Hansen, 1987). Evli olmayan çiftlerin aldatma oranlarının yüksek olmasına sebep olarak, bağlılık düzeyinin daha az olduğu öne sürülüyor. Kültürlerarası karşılaştırma yapan başka bir çalışmaya göre ise, en çok Rus erkekler aldatırken, en az Çinli kadınlar aldatıyor. Aynı çalışmada, Türkiye’de yaşayan erkek katılımcıların %1.8’i, kadın katılımcıların ise %0.9’u, “Evliliğiniz süresince, eşinizden başka biri ile cinsel bir deneyim yaşadınız mı?” sorusuna “Evet” yanıtı veriyor (Nowak ve ark., 2014). Ayrıca, Yeniçeri ve Kökdemir’in (2006) üniversite öğrencileri ile gerçekleştirdiği çalışma, katılımcıların %19.6’sının partnerini aldatmış olduğunu belirtiyor. Harris Interactive (2001) tarafından Türkiye’de 1004 katılımcı ile gerçekleştirilen başka bir çalışmada ise, erkeklerin %25’nin, kadınların ise %11’inin ilişkilerine sadık olmadıkları öne sürülüyor.

Aldatma oranlarının farklılaşmasının nedenlerinden biri de, aldatmayı tanımlamanın oldukça zor ve aldatma algısının da -hangi davranışlar aldatma sayılır?- karmaşık olmasıdır. Aldatma, “partnerin onayı olmadan, birincil ilişki dışında biri ile duygusal ve cinsel bir yakınlık paylaşmak” olarak tanımlanabilir (Fife, Weeks ve Gambescia, 2008). Durumu daha anlaşılabilir kılmak amacıyla, aldatma davranışı, fiziksel aldatma, duygusal aldatma ve sanal aldatma olarak üçe ayrılabilir. Fiziksel aldatma, birincil partner harici biri ile cinsel ilişkiye girme, öpüşme, dokunma veya sarılma gibi fiziksel temasları içerirken; duygusal aldatma ise partnerinden başka birine aşık olma, hoşlanma veya duygusal yakınlık hissetme gibi durumları içermektedir. Nispeten daha net olan fiziksel ve duygusal aldatmanın yanında, sanal aldatma biraz daha karmaşık olarak görülmektedir. İnternet öncesi dönemde, kadınlar ve erkekler, partnerlerini hangi durumlarda aldatmış sayılabilecekleri konusunda hemen hemen aynı fikirdeydiler. Kişi, eşinden başka biri ile cinsel veya romantik bir birliktelik içerisinde ise, eşini aldatmış sayılırdı. Gece kulübe gitmek gibi netleştirilmesi gereken bazı durumlar olsa da, her şey oldukça açıktı. İlişkiler konusundaki tüm bu berraklık, dünyamızın dijitalleşmesi ile birlikte bir anda bulanıklaştı. Kadınlar ve erkeklerin, aldatmaya karşı oldukça farklı algıları oluşmaya başladı. Örneğin; “Haftada birkaç kez, 15-20 dakika porno izlersem, aldatmış sayılır mıyım?”, “Porno izlediğim sırada masturbasyon yapmazsam, bu aldatma sayılır mı?”, “Çocukluk aşkıyla Facebook’ta ‘flörtleşmek’ aldatma sayılır mı?”, “Kilometrelerce uzakta ve asla buluşamayacağın biri ile internet üzerinden sohbet etmek aldatma mıdır?”, “Tinder gibi buluşma uygulamalarını telefonumda tutmam aldatma mıdır?” gibi sorulara kadın ve erkekler farklı yanıtlar vermektedir. Hatta bazen, eşlerden bir tarafın affedilemez bir aldatma olarak tanımladığı bu tarz durumlar, diğer taraf için zararsız bir davranış olarak değerlendirilebiliyor.

Aldatma konusunda farklı algılara sahip kadın ve erkekler, gösterilen tolerans açısından da farklılık gösteriyor. Erkekler için, genellikle, partnerinin fiziksel aldatma davranışları daha olumsuz bir algı oluştururken, partnerinin duygusal bir ilişki içerisinde girmesi ise o kadar da önemli bir tehdit oluşturmayabilmektedir. Tam tersi olarak, duygusal aldatma kadınlar için daha büyük bir tehdit olarak algılanabilmektedir (Fincham ve May, 2017). Temelde evrimsel olarak açıklanabilecek olan bu durum, soyun devamının sağlanmasına bağlıdır. Kendi soyunun devam ettiğini bilmek isteyen erkek, bu konuda biyolojik olarak

kadın kadar şanslı değildir. Bu nedenle, eşini başka fiziksel temaslardan uzak tutmak ister ki, çocuğun babasının kendisi olduğuna emin olabilsin. Diğer yandan, kadın eşini ailede tutmak ister. Bu sayede çocuklarının yemek ve barınma ihtiyaçlarının karşılanmasının devamlılığını sağlamış olacaktır. Kadını için duygusal bir aldatma demek, eşinin aileyi terk etmesi anlamına geldiğinden, kadın bu durumu daha büyük bir tehdit olarak görmektedir. Evrimsel açıklamaların ötesinde sosyokültürel açıklamalara bakıldığında da birtakım farklılıklar görülmektedir. Aldatan kadının, aldatılan erkeğe göre daha fazla aşağılanması ve kadınlar baskıcı bir şekilde yetiştirilirken, erkeklerin rahat bir şekilde yetiştirilmesi bu farklılıkların temelini oluşturmaktadır. Kısacası, hem kültürel olarak hem de soyun devamı için -genetik başarı bakış açısından- erkekler aldatmayı kendilerinde hak görmektedirler. Ne var ki yakın zamanda yapılan bir çalışma, kadınlarda aldatma oranlarının, erkeklerden daha az olmadığını göstermektedir (Fincham ve May, 2017).

© Boris Schmitz 2016

Boris Schmitz 2016
Kaynak: borisschmitz.tumblr.com

Aldatma konusunda kadın ve erkeklerin algılarının farklılaşmasına rağmen, her iki cinsiyet de birincil ilişkilerinden alamadıkları duygusal ve cinsel doyumun kendilerini, aldatıkları partnere yakınlaştırdığını belirtmektedir (Allen ve Rhoades, 2008). Diğer bir ifadeyle, aldatmanın bir şekilde duygusal ve/ya cinsel tatmin sağladığını söylemektedirler. Bu noktada aldatma ile ilgili en büyük yanlışlardan birinin, aldatmanın yalnızca seks ile ilgili olduğunun düşünülmesidir. Aldatma, çoğu zaman “arzu” ile ilgilidir (Perel, 2017). Özel hissetme, görülme, onaylanma arzusu; ya da kısaca, arzulanma arzusu. Kurulan ilişkilerin temelinde, cinsel birliktelik yerine aslında canlılık yatıyordu (Perel, 2017). Tüm bunların yanı sıra aldatmanın getir-

diği gizlilik mecburiyeti özerklik hissi yaratır; herkesten uzak ve tamamen kişiye ait bir duygu yaşanmaktadır. Tüm bunlar, ilişkideki eksikliği telafi için aldatmanın gerçekleştiğini söylemekten çok, her şeye sahip eşlerin de aldatığının bir göstergesi olarak görülebilir.

Bunların yanı sıra psikoloji literatürü, ilişki doyumu, ilişkide yakınlık derecesi, partnerlerin bağlanma örüntüleri gibi değişkenlerin aldatma üzerine etkisi ile ilgili farklı çalışmalar sunmaktadır. Örneğin Blow ve Hartnett (2005), güvenli bağlanmaya sahip bireylerin partnerlerini aldatma eğilimlerinin daha az olduğu sonucuna dayanarak, dünyaya geldiğimiz ortamın yetişkinlik dönemi ilişkilerini etkilediğini ve aldatma konusunda belirleyici etmenlerden biri olabileceğini öne sürmüştür. Bu doğrultuda, ailesinde aldatma hikayesi olan bireylerin, yakın ilişkilerinde aldatmaya daha yatkın olacağı da belirtilmektedir. Aldatmanın bir davranış örüntüsü haline gelip gelmediği de (dolayısıyla sürekli hale gelip gelmeyeceği) ayrı bir tartışma konusudur. “Bir kere aldatan her zaman aldatır” mı?; yoksa “Aldatma tek seferlik bir hata olarak mı kalır?”. Knopp ve arkadaşları (2017), önceki ilişkisinde aldatan bireylerin, daha sonra yaşadıkları ilişkilerde aldatma olasılıklarının üç kat daha fazla olduğu saptanmıştır.

Bu bağlamda, ilişkide riskleri anlamak, sorunları var olmadan yok etmek ya da tekrar gerçekleşmelerini önlemek çok önemlidir. Fisher’ın da (2011) belirttiği gibi, çift bağlanması insanın “alامت-i farikası”dır. O özel kişiyi bulmak, onunla birlikte bir hayat kurmak ve “sonsuz kadar mutlu olmak” insanın en önemli hedeflerinden biri haline gelmiş durumda. Yine de insan doğasının tek eşi değil de, çok eşi olabileceği ihtimali üzerine düşünmek, riskleri azaltma konusunda güçlü bir rol oynayabilmektedir.

Son birkaç yıldır popüler televizyon dizilerden biri olan “House of Cards”da açık bir ilişki yaşayan, Başkan Frank Underwood ve eşi First Lady Claire, birbirlerinin izni ile başkaları ile ilişki yaşamaktadırlar. Bir sahnede, Frank, Claire ve onun yeni sevgilisi Thomas, Beyaz Saray’ın mutfağında kahvaltı etmektedirler. Frank ve Claire için gayet normal olan bu durum, Thomas için pek de normal değildir. Çok eşlilik, “House of Cards” bağlamında kurgusal olarak tanımlansa da, gerçek hayat için pek de kurgusal değil. Genel kanının aksine açık ilişki yaşayan çiftler hiç de az değil. Yapılan bir çalışmada, katılımcıların %5’i evliliklerinde açık ilişki yaşadıklarını belirtiyorlar (Conley, Ziegler, Moors, Matsick ve Valentine, 2012). Başka bir çalışmada ise, çiftlerin %20’sinin zaman zaman, eşlerinden başka biri ile, birbirlerinden haberdar bir şekilde, ilişki kurdukları belirtiliyor (Matsick, Conley, Ziegler, Moors ve Rubin, 2014).

Conley ve arkadaşlarının (2017) çalışması çok eşlilik tanımını üzerinde duruyor ve bu doğrultuda çok eşliliği, çok “aşkıllık” olarak da tanımlanabilecek “polyamory”, açık ilişki ve eş değiştirme olarak üçe ayırıyor. Çok aşkıllık, isminden de anlaşılabilir olduğu üzere, eşler romantik olarak bir ilişki yaşadığı ikincil partnerlerini var olan ilişkilerine dahil ediyorlar. Çalışma, bu çiftlerin, birbirlerinin duygusal veya cinsel ihtiyaçlarını tam anlamıyla karşılayamayacaklarını bildikleri için, birbirlerine tam özgürlük verdiklerini belirtiyor (Conley, 2017). Açık ilişkide ise eşler birincil partnerlerinden ayrı olarak fiziksel tatmin arayışı içindeler ve bu tarz ilişkilerde ikincil partnere duygusal olarak bağ-

lanmanın “yasak” olduğu, bu durumun ilişki için bir tehdit olarak görüldüğü belirtilmektedir. Çok aşkıllığın aksine, açık ilişkide eşler birbirlerinin kiminle ne yaşadıklarını bilmiyor, bilmek de istemiyorlar. Genellikle, uzak mesafe ilişkilerinde tercih edilen bu ilişki türü, eşlerin libidolarının birbirlerine uymadığında da uygulanabilecek bir yöntem olarak görülmektedir. Eş değiştirme ise, cinsel çeşitlilik yaratmak adına belli etkinlikler çerçevesinde edinilen bir deneyim olarak tanımlanmaktadır. Bu ilişki türünde etkinlik sonunda, herkes yaşadıklarını kendine saklayıp evlerine dönerek hayatlarına devam etmektedirler.

Yaygın inanış, açık ilişki yaşayan çiftlerin ilişkilerinde daha doyumsuz, birbirlerine karşı güven sorunları olan ve kıskançlık oluşturmaya daha yatkın kişiler olduğu yönündedir. Ancak bu inanışın aksine Conley ve arkadaşlarının (2017) kapsamlı çalışması, -beklenmedik bir şekilde- çok eşi ilişki deneyimleyen çiftlerin birincil partnerlerinden doyum aldıklarını, birbirlerine karşı sergiledikleri daha az kıskançlık ve daha çok açık tutum sayesinde güven duygularının da, tek eşliliği benimseyen çiftlere nazaran, daha fazla olduğunu gösteriyor.

Öte yandan Perel (2017), “o özel kişi” inanınca aslında bir tür tüketim ekonomisine dayandığını ileri sürüyor. Narsistik eğilimlerin tatmin edildiği bu “özel” ilişkide, partnerler birbirlerine “Senin için tüm hayatımdan vazgeçtim.”, “Bundan sonra sadece sen ve ben varız.” imajlarını çiziyorlar. Bu doğrultuda da evlilik, “Ben senin için özel olmalı-

Boris Schmitz 2015

Boris Schmitz 2015
Kaynak: borisschmitz.tumblr.com

yım. Benden daha özeli yok.” noktasına geliyor. Romantik tüketicilik, eşleri kendilerinin daha iyisi, yenisi veya farklısı olmadığına inandırıyor. Aldatma, tam bu noktada devreye giriyor. İlişkideki eksiklikleri tamamlama eğiliminden çok, sisteme karşı bir baş kaldırışa dönüşüyor (Perel, 2017). Biraz provokatif bir düşünce de olsa, çok eşliliğin norm dışı olduğu ve bu başkaldırışı ortadan kaldıracabilecek bir yapı olduğu bariz olarak görülebilmektedir.

Anlaşılabileceği üzere, ilişkilerin dinamiği beklenilenden daha karmaşıktır. İki kişi bir araya geldiğinde, sözler verildiğinde ve imzalar atıldığında, birbirinden farklı geçmişler, gelecekler, umutlar, kişilik yapıları, bağlanma örüntüleri bir araya gelir. “Ölüm bizi ayırana dek” dendiğinde, “Evet” diye çığlıklar atıldığında, her şeyin sonsuza dek yolunda gideceği öngörülür. Şanslıysanız, beklentileriniz ile kazanımlarınız birbirini tamamlar, yolunuza “o özel kişi” ile el ele devam edersiniz. Eğer şanssız yaver gitmezse, gün gelir tüm inançlarınız başka bir kadın veya erkek tarafından çöpe atılır.

Bu bağlamda psikoloji biliminin işi, karmaşık insan doğasını anlamaktır ve bu noktada epey yol katedilmekle birlikte daha epey de uzun bir yol olduğu bilinmektedir. Tutumları, davranışları, motivasyonları analiz etmek yeterince zorlu iken, iki karmaşık bireyin birbiri ile kurdukları derin ve karmaşık ilişkiyi anlamak daha zordur. Diğer yandan, iyi ilişkiler yaşayan iyi insanların neden aldattığını anlamak çok daha zordur. Çözüm uzun yıllar alabilecek çalışmalar zinciri kapsamında yüzlerce değişkenin incelemesinde saklı olsa da, şimdilik çiftlerin kendileri ve ilişkileri hakkında belli bir farkındalık seviyesine ulaşmaları ve kendi dinamiklerini analiz etmeleri riskleri kontrol altına alacaktır. Riskler engellenmediğinde, yapılacak en doğru, anlamlı ve saygılı davranış aldatılan eş ile yüzleşmektir. İyi bir yüzleşmenin sırrı ise göz teması, nefes kontrolü ve her olasılığa karşı bagajda bir kürek bulundurmadır.

Kaynaklar

- Allen, E. S., Rhoades, G. K., Stanley, S. M., Markman, H. J., Williams, T., Melton, J. ve Clements, M. L. (2008). Premarital precursors of marital infidelity. *Family Process, 47*(2), 243-259.
- Blow, A. J. ve Hartnett, K. (2005). Infidelity in committed relationships II: A substantive review. *Journal of Marital and Family Therapy, 31*(2), 217-233.
- Conley, T. D., Matsick, J. L., Moors, A. C. ve Ziegler, A. (2017). Investigation of consensually nonmonogamous relationships: Theories, methods, and new directions. *Perspectives on Psychological Science, 12*, 205-232.
- Conley, T. D., Moors, A. C., Matsick, J. L. ve Ziegler, A. (2013). The fewer the merrier?: Assessing stigma surrounding consensually non-monogamous romantic relationships. *Analyses of Social Issues and Public Policy, 13*(1), 1-30.
- Fife, S. T., Weeks, G. R. ve Gambescia, N. (2008). Treating infidelity: An integrative approach. *The Family Journal: Counseling and Therapy for Couples and Families, 16*, 316-323.
- Fincham, F. D. ve May, R. W. (2017). Infidelity in romantic relationships. *Current Opinion in Psychology, 13*, 70-74.
- Hansen, G. L. (1987). Extradyadic relations during courtship. *Journal of Sex Research, 23*, 382-390.
- Kinsey, A., Pomeroy, W. B. ve Martin, C. E. (1953). Sexual behavior in the human female. *British Medical Journal.*
- Knopp, K., Scott, S. B., Ritchie, L. L., Rhoades, G. K., Markman, H. J. ve Stanley, S. M. (2017). Once a cheater, always a cheater? Serial infidelity across subsequent relationships. *Archives of Sexual Behavior, 46*(8), 2301-2311.
- Lu, J. G., Quoidbach, J., Gino, F., Chakroff, A., Maddux, W. W. ve Galinsky, A. D. (2017). The dark side of going abroad: How broad foreign experiences increase immoral behavior. *Journal of Personality and Social Psychology, 112*(1), 1.
- Matsick, J. L., Conley, T. D., Ziegler, A., Moors, A. C. ve Rubin, J. D. (2014). Love and sex: Polyamorous relationships are perceived more favourably than swinging and open relationships. *Psychology & Sexuality, 5*(4), 339-348.
- Nowak, N. T., Weisfeld, G. E., Imamoğlu, O., Weisfeld, C. C., Butovskaya, M. ve Shen, J. (2014). Attractiveness and spousal infidelity as predictors of sexual fulfillment without the marriage partner in couples from five cultures. *Human Ethology Bulletin, 29*, 18-38.
- Perel, E. (2017). *The state of affairs: Rethinking infidelity - A book for anyone who has ever loved*. Hachette: UK.
- Tadmor, C. T., Galinsky, A. D. ve Maddux, W. W. (2012). Getting the most out of living abroad: biculturalism and integrative complexity as key drivers of creative and professional success. *Journal of Personality and Social Psychology, 103*(3), 520-542.
- Treas, J. ve Giesen, D. (2000). Sexual infidelity among married and cohabiting Americans. *Journal of Marriage and Family, 62*(1), 48-60.
- Yeniceri, Z. ve Kökdemir, D. (2006). University students' perceptions of, and explanations for infidelity: The development of the infidelity questionnaire. *Social Behavior and Personality: An International Journal, 34*(6), 639-650.